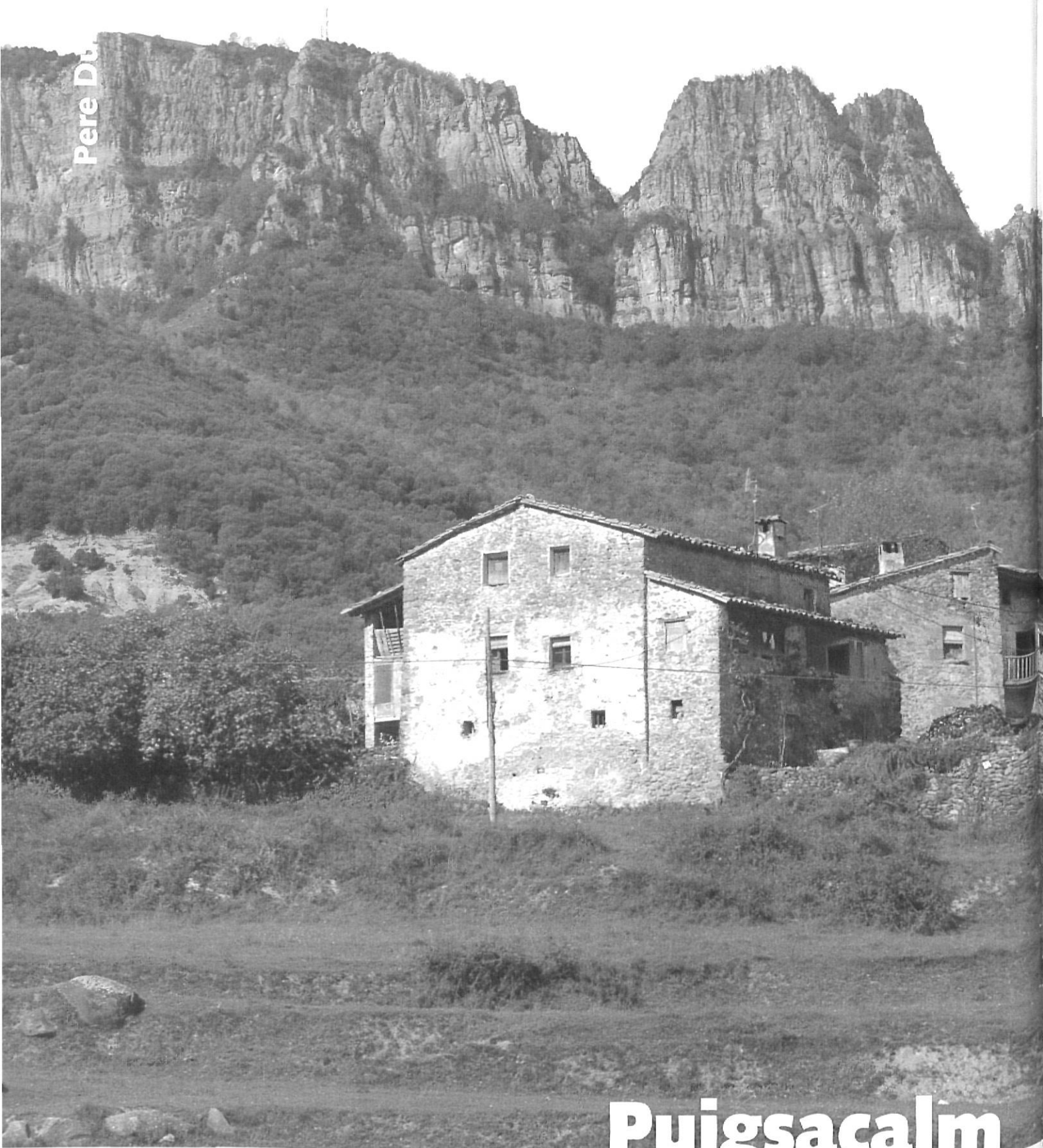

locus amoenus

Pere Du

Puigsacalm

Jordi Dalmau

Érem petits i dibuixàvem mapes de qui sap on, de tota la Terra. Allò no engrescava, era massa majúscula i llunyana. Després vingueren els mapes propers i càlids de l'excursionisme. Per exemple, el de Puigsacalm i Joanetes, desplegat i rebregat amb la primera motxilla. El tren d'Olot ens acostava a les muntanyes que ens ensenyaven de dir-ne la Suïssa catalana.

No em puc imaginar el Puigsacalm, Santa Magdalena i Joanetes separats. Junts, cingle i poble, rocam aspre i verd profund, tot complementant-se com la mateixa vida que fa punxes, com fa el puig dels Llops, junts com els bacs i els solells de tota la serra, altivesa de cims i recers de falde, silenci a dalt i veuetes de campanar a baix, crestes envalentides i un Pla Traver relaxant i una font Tornadissa generosa. I tot plegat, 1.515 metres d'alçada; muntanya mitjana, doncs, lluny de la majestàtica alta muntanya. Aquí trobem un cert allunyament, però casolà; una ascensió, però no tanta.

Pares i avis de l'excursionisme català ens feren la sembra d'una càrrega sentimental. He après aquí que contemplació deu ser sentir una experiència de paisatge que ordinàriament queda fora de la nostra rutina quotidiana. Aquí hem descobert paraules nostrades del català de les guies de muntanya: d'una canal, es deia que era enxorregada; del rec de la pluja, xaragall; el camí prim era un estretall. No sabrem mai tots els geògrafs, excursionistes i escriptors que han estimat aquests massissos abans de nosaltres. Perquè no n'hi ha pas prou de repetir que aquest país té identitats i arrels, sinó que s'han de trobar caminant-lo. Anava a dir patint-hi: quan en baixar havíem de retornar amb el tren d'Olot sabíem que el rellotge de l'estació de les Preses anava més de pressa que nosaltres. Cosa bona, acumular records i després rebobinar-los amb goig.

Tothom s'hauria de fer una reserva d'immensitat i de bellesa, d'alguna cosa experimentada, una intimitat de mal expressar, per poder tenir aquella ocasió que diu el relat bíblic: «quan l'àngel va obrir el setè segell es va fer al cel un silenci de mitja hora». És bo de tenir un segell per obrir i un silenci per fer. L'excursionisme no és màgia, però ens crea, senzillament, ocasions d'experimentar alguna immensitat. En aquest sentit deixeu-me dir un atreviment que he manllevat de no sé on: l'excursionisme serà contemplatiu o no serà. El Puigsacalm i Joanetes són una bona escola; una universitat, si voleu.

i Joanetes